

u »Proklesoj avliji« Ive Andrića, i to u karakterizaciji lika, karikiranju lika i pojava, u izražavanju ironične poruke, senzornih svojstava pejzaža – eksterijera i interijera. Analizira metaforičke, personificirane, simbolične arhaične i novostvorene atribute. Na primjeru Krležinih djela pozabavio se semantičko-funkcionalnim modeliranjem antroponima, posebno kultom vlastitih imena u »Bitki kod Bistrice Lesne«.

Monografija »Novele Miroslava Krleže« (izbor, pristup, objašnjenja, komentari), (Svjetlost – Sarajevo, Školska knjiga, Zagreb, 1976) opsežna je (200 str.) eksplanacija stilističke književnojezične metode. Analizirao je također stilsko-gramatičke vrednote glagolskih oblika (na Andrićevu tekstu). Pozabavio se i dijakronijskom lingvističkom stilistikom i analizirao najstariji hrvatski književnopovijesni korpus.

Veoma je zanimljiva njegova dizertacija, nažalost, samo djelomično objavljena. U njoj kritički opservira, istražuje i sintetizira stanje u suvremenoj lingvostilističkoj znanosti, znanosti o književnosti i metodici književnosti, po čemu joj pripada uloga znanstveno-istraživačkoga prvijenca u nas. Odnosu nastave jezika i književnosti pristupio je s gledišta suvremene lingvističke (strukturnalističke), književne i metodičke znanosti. Obrazlaže načelo korelacije nastave jezika i književnosti, ne gubeći pritom iz vida autonomnost nastave književnosti i jezika. Stilističku problematiku sagledavao je i s gledišta teorije informacija i komunikacije. Aktualizira i proučavanje vezanog teksta. Posebno je zanimljiv dio »Iz dijakronijske perspektive s osobitim osvrtom na najstariji književnopovijesni korpus« u kojemu daje modele lingvostilističke analize najstarijih tekstova na primjeru »Bašćanske ploče«, »Povelje Kulina bana«, »Šibenske molitve«.

Kada je Delić došao u Zavod, pred njega se postavlja i novi zadatak, druge

vrste: temeljna nacionalna leksikografija, upravo rad na dopunama najopsežnijeg slavističkog djela, Akademikog Rječnika hrvatskoga ili srpskog jezika. I tom je poslu pristupio s ljubavlju i temeljitošću, ubrzo se uputio u metodologiju, tako da mu je, u trenutku kada je bio potreban novi voditelj toga posla, povjerena ta odgovorna dužnost. Za njegov izbor bila je važna i jedna druga Delićeva karakteristika, njegova ljudska, čovječja priroda zbog koje je bio poštovan i voljen, tako da je bio ugodan suradnik. Možda nije slučajno da je upravo na tu temu napisao jedan od svojih posljednjih radova (»Čovječji/ljudski – odnos prema osnovnim riječima i upotreba«, Rasprave Zavoda za jezik, 1989).

Preranom smrću dr. Delića Zavod za hrvatski jezik izgubio je vrijednog suradnika koji bi hrvatskom jezikoslovlju i kulturi sigurno dao još vrijednih priloga.

Mijo Lončarić

VIJESTI

DIJALEKTOLOŠKI ZNANSTVENI SKUP

Odbor za dijalektologiju HAZU i Zavod za hrvatski jezik organizirali su znanstveni skup *Međudijalekatski dodiri i prožimanja*, koji je održan 10. i 11. travnja 1992. U središtu zanimanja bila su hrvatska narječja i govori, njihovo međusobno prožimanje i dodiri s drugima, nehrvatskima. Skup je obogaćen i povijesnim aspektom, onomastičkim priložima i razmatranjima prožimanja književnoga jezika i dijalekata. Nisu bili zanemareni ni hrvatski govori izvan Hrvatske ni njihova višestruka interferencija s drugima. Ta zanimljiva problematika privukla je stoga pozornost istraživača i iz nekih susjednih zemalja.

Mile Mamić